

Și dacă Adam nu păcătuia?

27 decembrie 2005

Gili Cârstea

Internetul are și spații unde problemele majore ale adventismului sunt luate în serios, chiar dacă nu toți participanții sunt avizați sau dispuși să se aplece asupra învățăturilor valoroase pe care Dumnezeu le-a încredințat acestui popor. Pe un astfel de forum se discută în prezent un subiect capabil să lumineze permanent tainele mântuirii: De ce a trebuit să moară Hristos? A trebuit El să plătească cuiva vina noastră? În ce fel este afectată de păcat familia lui Dumnezeu? Chiar a trebuit să moară Hristos? Există în jertfa lui Hristos un aspect juridic ce ne împiedică să vedem tot orizontul mării controversate?

De curând s-a alăturat discuției și Clifford Goldstein, de mult timp editor al ghidului de studii biblice pentru adulți, scriitor prolific ("The Remnant," "God, Godel, and Grace," "Graffiti in the Holly of Holies") și editorialist reputat la Adventist Review. El participă destul de rar, datorită obligațiilor de serviciu împovărătoare, dar apreciază spiritul de cercetare și maniera civilizată în care se discută.

Am urmărit cu atenție dezbateră, în care Cliff încerca să corecteze concepția unora de pe forum că jertfa lui Hristos nu are nici o componentă forensică, legală, că ea a fost doar o ultimă încercare de a prezenta omenirii caracterul Tatălui.

Am constatat că participanții la dezbateră nu aduc în discuție posibilitatea ca planul de mântuire, așa cum îl cunoaștem noi astăzi, să nu fie decât o variantă de urgență, planul B, impus de situația gravă și nedorită a căderii familiei omenești în păcat. Dacă este varianta de urgență, cum arăta planul inițial prin care Dumnezeu dorea să rezolve impasul în care ajunsese marea controversă? Nu ar fi jertfa lui Hristos înțeleasă mai bine, sau diferit, dacă am afla planul lui Dumnezeu în varianta lui originală?

I-am pus lui Cliff o întrebare simplă: Ce s-ar fi întâmplat cu crucea lui Hristos dacă Adam nu cădea în păcat? Aceasta este o întrebare care amenință serios concepția creștină despre ispășire. Toți suntem de acord că nu a fost planul lui Dumnezeu ca Adam să păcătuiească. Dacă nu a fost planul lui Dumnezeu, atunci nu trebuia să avem un Avraam, poporul sfânt, templul, Sinedriul, Isus din Nazaret sau crucea. Poate suntem prea obsedați de planul de urgență și orbi la planul original al lui Dumnezeu de a duce marea controversă la sfârșit printr-o familie omenească trăind în neprihănire? Este posibil ca adevărata cruce să

fie la un nivel superior? Există un munte Moria ceresc, pe care Fiul Etern al lui Dumnezeu Și-a dat viața pentru a stopa valul de debranșări de la izvorul vieții declanșat de Lucifer?

Clifford Goldstein s-a dovedit un bărbat de caracter, recunoscând că nu s-a gândit la o asemenea perspectivă. Iată răspunsul lui: „Aceasta este o chestiune fascinantă, trebuie să recunosc, una la care nu m-am gândit niciodată.”

De ce nu se gândesc savanții noștri la maniera lui Dumnezeu de a clarifica neînțelegerile din marea luptă altfel decât prin crucea de la Golgota? Cum s-ar fi transformat formula din Ioan 17:3 - „și viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine” - dacă Adam nu cădea în păcat? În ce fel putea fi făcut cunoscut caracterul lui Dumnezeu, stopate acuzațiile diavolului și ajutați îngerii să scape de ultimele „legături de simpatie” față de rebeliunea heruvimului acoperitor fără păcatul lui Adam? Cum s-ar fi demonstrat „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice” în populația pământului rămasă de partea lui Dumnezeu?

Este adevărat, fără înțelegerea corectă a sanctuarului este greu de crezut că cineva și-ar putea pune asemenea întrebări. Când temelia guvernării lui Dumnezeu – locuirea Duhului Sfânt în fiecare ființă creată – nu este înțeleasă, asemenea chestiuni devin ne semnificative. Când rolul templului – o locuință a lui Dumnezeu – nu este perceput, ce sens are să analizăm variante imaginare ale planului de mântuire? Acestea sunt motivele pentru care nu ați auzit niciodată, la amvon sau în presă, un subiect despre planul mântuirii realizat în lipsa căderii lui Adam. Iar Clifford Goldstein recunoaște că nu s-a gândit niciodată la o asemenea situație.

Avem aici repetată tragedia poporului Israel. Ei nu s-au gândit niciodată, dar absolut niciodată, la posibilitatea ca templul, casa lor cea sfântă și slăvită, să nu fie nimic altceva decât „o pildă,” o parabolă prin care Dumnezeu dorea să le comunice adevărul despre temelia guvernării Sale, care cuprinde „fiecare ființă creată,” de la serafimul luminos și sfânt până la om. Mărturia ne spune cu tristețe că „iudeii n-au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple ale Duhului Sfânt.”

Acestei biserici i s-a oferit un edificiu doctrinar la fel de monumental ca templul din Ierusalim. Noi avem sanctuarul ceresc, cu slava și binecuvântările lui pentru un popor al vremii sfârșitului. Ne-ar surprinde să ne spună cineva că el este doar o pildă pentru ceva și mai glorios, fără de care nu vom putea să ne împlinim destinul denominațional?

Dacă teologii noștri s-ar apleca asupra acestei ecuații, plasând-o în contextul viziunii din DA 161, ei ar putea să ofere mișcării advente cea mai puternică motivație de a pătrunde „dincolo de perdea” în sfânta sfintelor, o invitație finală pentru acest popor de a păși pe calea consacrată către desăvârșirea creștină.